

познать, и здрависва...
Натамъ, дето бие мощно строителство,
нѣтамъ, край баракитѣ,
въ моята кѣща, у насъ.
Ето!

Пристигнахме.

Казвамъ и азъ:

„Излѣзъ, моя Таня!“

Сирената пѣе надъ кѣщитѣ грубо
и моята ласка, най-първа, най-ранна,
е да развия изъ топлата шуба
нейната мила и здрава снага,
и грубитѣ дрехи да съблека...
„Какъ много те чакахъ и какъ те жадувахъ.
Седни и разправяй, вижъ колко си хубава!“

А Таня се смѣе:

„Какво пѣкъ сега?“

Таквазъ една весела:

„Що за мечтания?“

И роши, и глади, и гледа ме тя, —
прекрасната Таня, тази сѣщата Таня,
която наричамъ своя жена.

А защо я наричамъ така — не знамъ.

Не ми мете пода,

ни обѣдъ вари,

живѣемъ подъ разни, две имена,

различна е възрастѣта ни дори.

Азъ по строежа съмъ главенъ механикъ,

а Таня, ти знаешъ, живѣй край Москва,

въ разсадника, въ вѣчно сѣседство съ цвѣтата,

съ мъховетѣ, дърветѣта, листитѣ, малката тиха трева

срѣдъ въздуха, стоплень кавказки, макаръ и на сѣнка..